

missziói magazin

az evangélikus missziói központ kéthavonta megjelenő
folyóiratának internet változata

2001 / 2

Contents

[Imádkozzunk](#)

[Impresszum](#)

[Úrvacsora: az első,
az utolsó](#)

LEVELESLÁDA:

[1656 Budapest, Pf.
22](#)

TANULJUK A MISSZIÓT:

[Missziói látásunk a
21. század küszöbén](#)

MÉDIAVILÁG:

[Tudatosan vállalni a
keresztvényt...](#)

[Élőadás
Utóirat](#)

BIBLIA FORDÍTÓK:

[„Az Életnek
beszédét olvasni
csodálatos...”](#)

VILÁGHÍRADÓ:

[Tanzánia
Dél-Ázsia
Ahol a gyermekek
segítenek a család
túléléséhez
Különös nyári
munka](#)

RÁDIÓ MISSZIÓ:

[A felnőtté válás
útján
Negyven éve történt
Rádió misszió
A pénz = idő
Indiai falusi
keresztén
imádsága egy városi
látogatás után](#)

KÜLMISSZIÓ:

[Külmissziói
konferencia](#)

[MM-TUDÓSÍTÁS:
Luther Márton](#)

ÚRVACSORA: AZ ELSŐ, AZ UTOLSÓ

Mintegy húsz fős konfirmandus-csapat egy Pest-környéki falucska evangélikus gyülekezetében. Úrvacsorás („konfirmációi”) istentisztelet. A templom ünnepi díszben, a padokon lila és fehér orgona. Áhítatos csend. Kinn ragyog a májusi fény. A szívekben béke, kiengesztelődés. A tizenhárom éves leányok fehér ruhában, a fiúk ünnepi öltönyben térdelnek le az oltárhoz. Életükben először úrvacsorát vesznek! A szemük csillog, ahogy a lelkész ostyát osztó kezére (vagy tán a háta mögé, az oltárkép Krisztusára) néznek. S a torkukban gombóc van. Azé a „jó sírásé”, ami olyan ritka, ami belülről is tisztára mos...*...ez az én testem, ez az én vérem...* „Először, bűneik bocsánatára. Hálát adnak érte, hogy eljött ez óra.

* * *

Beesett arcú, fáradt, megtört férfi egy fővárosi kórház belgyógyászati osztályán. Nyár van, meleg, vékony takarója lassan emelkedik-süllyed. Fájdalom és félelem a szemében. Tudja, hogy nincs már sok hátra. De, Istennek hála, még van idő. *Arra* még van. Ki tudja, talán az utolsó lesz? A lelkész Luther-kabátban áll az ágynál, a betegtársak lopva rápillantanak. Nem zavarják beszédükkel a súlyos percek. A lelkésznek közel kell hajolnia a férfinhoz, hogy hallja gyónó szavait, suttogásnak is erőtlén válaszait: *„...hiszed-e, hogy Krisztusért megbocsát...?”* „Hiszem.” Jó, hogy nem kell Nélküle elmenni az utolsó útra.

* * *

Az úrvacsorában az élő Úr Jézus Krisztussal van közösségünk. Abba a szavába és ígéretébe kapaszkodunk, amelyet ott, azon a nagycsütörtöki, utolsó vacsorán tett: *„...ez az én testem, amely tiérettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre...”* *„...ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára...”* Minden úrvacsorás istentisztelet ennek a találkozásnak az ünnepe! Nem válhat soha rutinná, az istentisztelet utolsó 20-25 percének vasárnapról vasárnapra ismétlődő eseményévé az értünk meghalt és feltámadott, élő Jézus Krisztus és a bűneitől megszabadulni vágyó ember találkozásának az úrvacsora szentségében. Lehet, hogy az „első” és az „utolsó” (már ha éppen így adatik meg, mert persze Isten mindenkinek egyéni utat jelöl ki, ebben is) talán még torokszorítóbb, mint a többi, „átlagos” évközi („életközi”) úrvacsoravételé. De a lényegen mit sem változtat. Az Úr testét és vérének venni a legszentebb misztérium. Böjti imádságaink között kérhetjük az Istent, hogy adja meg mindig az „első és utolsó” úrvacsora átélését a szívünkbe. Hogy amikor felállunk az oltártól, és visszaindulunk a padba, majd ki a templomból az utcára, bennünk legyen az új kezdet lendülete, a béke és a kiengesztelődés öröme. Amiből élni lehet, amiből adni is lehet. Az úrvacsora befejezésekor elhangzó lelkészi elbocsátás ugyanis egyben missziói parancs is! *„Menjetek el, és hirdessétek az Úr halálát és feltámadását! Tegyetek bizonyosságot szeretetéről! Ti, akik megtapasztaltátok a bűnbocsánat örömét, építsétek a testvéri közösséget az emberek között megbocsátással és önfeláldozó szeretettel!”*

* * *

Sose felejtsem el annak a fiatal lánynak a szemét, akinek kezdő segédlelkész koromban, egyik első istentiszteletemen úrvacsorát osztottam. Kortársam volt. És

[kontra Vlagyimir
Iljics Lenin](#)

VÁROSMISSZIÓ:

[A város Istenél
A bankok csúcsaitól
a gettók fenekéig](#)

LEPRAMISSZIÓ:

[Krisztusi feladat
Nemzetközi
összefogással a lepra
ellen
Új hitvallás, új tervek](#)

VEKKER:

[Elmesélném neked,
hogymennyit ér a
szó...
Húsvétra várva
Horizont feszegetés](#)

NAPRAFORGÓ:

[Szentföldi utazás
Nagyvelegen](#)

MM-INFÓ:

[Gyökerezzetek meg
a Krisztusban
A hit hallásból van...
Külmissziói
konferencia](#)

tolószékben ült, úgy jött oda az oltárhoz. Mikor vette a Krisztus testét és véré, könnyes volt a szeme. Úgy hiszem, azt a Valakit látta, aki az ő életét is teljessé, éppé teszi, úgy, ahogyan azt a legjobb szándékú ember, a legképzettebb orvos sem tudná vele megtenni. És azt is hiszem, hogy boldog volt.

Áldott húsvéti ünnepeket kívánok az MM minden Olvasójának!

Kőhádi Dorottya szerkesztő

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

TANÍT A MISSZIÓTÖRTÉNET

Dr. Fabiny Tibor egyháztörténész professzor sorozat formájában dolgozta föl az MM számára az Evangélikus Külmissziói Egyesület közgyűlésén elhangzott előadását. Ennek első részét közöljük az alábbiakban

„VÉNEITEK ÁLMOKAT ÁLMODNAK...”

Jóel 2,28

Ha az álom a lélek bezárt kapujának megnyílása, akkor a próféták álma a történelmet bölcsen irányító Úr bezárt kapujának a megnyílása. Új sorozatunkban arról olvashatunk, hogy

- hol és mikor álmodták meg őseink a misszió új lehetőségeit,
- hol, mikor és mitől gyúlt meg a Lélek tüze,
- hol nyílt meg és hol zárult be a misszió kapuja.

Hadd kezdjük el az álmok kitapintását az apostolok Cselekedetei során. A 16. Fejezetben leírt látomás színhelye az egykori Trója romjai fölé épült város: Troás. A városka ma Kumkale névre hallgat, kis kikötő Törökország nyugati végében, a Dardanellák partján.

Pál apostol már második missziói útját rója. Társaival már bejárta Frígia és Galácia tartományait. Kisázsiaiában már oly sok gyülekezetben hirdethette az igét. Ám feltűnt neki, hogy amikor Mizia felé mentek és Bithiniába akartak jutni, „*Jézus Lelke nem engedte őket*”. Ekkor megpihentek a tengerparti Troasban.

Éjjel álom jött Pál szemére. Ennél is több: látomás! Hogyan is írja le ezt kísérőtársa, az orvos Lukács? „*Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak, egy macedón férfi állt előtte és ezekkel a szavakkal kérte őt: Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!*”

Fiatalkoromból jól emlékszem a nagy hatású Túróczy Zoltán püspök egyik evangelizációjára, amikor e textus során azt mondta, hogy Isten a bezárt kapuk módszerével kényszerítette Pált és társait Európába.

Az apostol megértette az álom üzenetét. Lukács mellé még magához vette a fiatal Timóteust és régi társát, Silást, s ők négyen elindultak a görög partok felé. Hogyan is írja Lukács? „*A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Macedóniába, mert megértettük: oda hívott minket az Isten, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.*”

Van-e az Olvasók közül valaki, akinek ez a régi látomás mai elhívást jelent? Mert Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz!

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

TANULJUK A MISSZIÓT

Az első magyarországi Missziói Expon 113 hazai és külföldi missziói szervezet mutatkozott be. A színes kiállítás mellett öt szekcióban mintegy ötven előadás hangzott el a három nap alatt. A Lelkipásztorok és gyülekezetvezetők a misszióban című szekcióban többek között Szeverényi János esperes tartott előadást, melynek a szerző által készített kivonatát tesszük közkinccsé.

MISSZIÓI LÁTÁSUNK A 21. SZÁZAD KÜSZÖBÉN

Az emberi időszámítás viszonylagos, bizonytalan. Isten ideje, kairoisa nem köthető össze egyszerűen a világi, emberi időszámítással, a kronosszal. Nem tulajdonítunk hitünk szempontjából különleges jelentőséget a század és ezredfordulónak. Mégis az a tapasztalatunk, hogy az emberiség és az egyház is jelentős változáson megy át,

melyet nyugodtan nevezhetünk korszakváltásnak. Ami nyitott kérdés még, hogy milyen korszak következik. „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”, de a társadalom, a világ változik. *Misszós szolgálatunk az örök, egyetemes Kisztaust hirdeti, de figyelemmel kell lennie a változó környezetre.*

A misszió nem emberi találmány, hanem Isten akarata. A legelhivatottabb misszionárius sem tud hitet adni. „Az ő munkája az, hogy ti Krisztusban vagytok”. /I Kor 1, 30/ Mi, Isten országában munkálkodók legfeljebb csak asszisztálhatunk az áldott Orvosnak. „Az Úré a föld és annak teljessége”. De hogyan is megy nekünk ez az asszisztencia? Tegnap a rádió híradására lettem figyelmes: két bombát találtak Budán és baleset történt a Szentlélek téren. Gondolkozzunk csak el egy kicsit ezen a két mondaton. Mennyi időzített vagy elásott, ártalmatlannak tűnő „bombát” rejt Krisztus földön élő népe, az egyház, és mennyi kisebb- nagyobb baleset történt már a „Szentlélek téren”. A Szentlélek nevében mennyi szakadást, sérülést okoztunk egymásnak! Az emberiség egynegyede, egyötöde keresztyén. Bizonyos vagyok abban, hogy sokkal jobbak lennének ezek az arányok, és jobb állapotban lenne a világ, ha megértésben élnénk és jobban betöltenénk a só és világosság szolgálatát. Van miből megtérnünk: hiúság, uralkodási vágy, egoizmus, stb.

Úgy gondolom, hogy a misszió alapvetően nem program, szervezés, nyüzsgés, akció, hanem állapot. Jézusnak nem volt külön missziói és pl. diakóniai programja. Nem szedte szét az egészet. EGY- ségben látta az embert. Jézus nemcsak akkor végezte a missziót, amikor megtérésre hívta az embereket, hanem, mivel az Atyával EGY - ségben élt, még az alvása is misszió volt. Gondoljunk a viharra, mely alatt Ő békésen aludt a hajón.

Többször hallunk arról, hogy az állatkertben megszületett tigris vagy oroszláncölök mellé pótyanyát keresnek, mert a saját a saját anyjuk nem neveli őket. Ilyenkor olyan kutyát találnak, melynek szintén kölykei vannak és az anyai ösztön legyőzi a fajok közti ellentétet. A kutya adoptálja a tigrist. Ellenségét eteti, gondozza. Mert anya, tehát más állapotba, áldott állapotban van. Ezt tette és teszi velünk az Isten. Ellenségeit adoptálja, örökbe fogadja, táplálja és gondozza. Ne különleges missziós programok lebegjenek előttünk, hanem az állapotunk, indulatunk változzon meg. Legyünk „áldott állapotban”, „más állapotban”.

„Ne annak örüljete, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy nevetek fel van írva a mennyben. (Lk 10, 20)

Végül olvassuk el a missziói parancsot Máté evangéliumából:

A TIZENEGY TANÍTVÁNY

Megrázó, hogy három év tanítás után egyikük öngyilkos lett.

pedig elment Galileában arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket.

Oda mennek, ahova Jézus küldi őket és nem a maguk feje után. Galileába, a pogányok Galileájába.

Jézus a hegyre rendeli őket. A hegy az Istennel való találkozás, kapcsolat szimbóluma.

Amikor meglátták őt,

Jézusra kell néznie a szolgálatba indulónak

leborultak előtte,

Leborulás: bűnbánat és imádat

pedig kétségek fogták el őket.

Még akkor is, a három év után is, a Feltámadott közelében? Ilyen kételkedés? Jézus akkor is, ezek után is, ítélet nélkül, szolgálatot bíz rájuk.

Jézus hozzájuk lépett és így szólt:

Igen, a kételkedőhöz és az Őt imádóhoz egyaránt odalépő Úr az örömhír lényege és forrása.

Nekem adatott minden hatalom mennyen és a földön.

Milyen döntő és békét adó hír ez!

Menjete el tehát,

Menjete és ne üljete, ne várjátok, hogy majdcsak megmozdulnak a harangszóra.

tegyete tanítványá minden népet,

Mindet. Nincs már kizárólagosság Jézusban, Jézus által.

Megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében,
Nem varázsigéről van szó, hanem Lélekről, igazságról, valóságról: bemerítve,
bevezetve őket a háromságos szent Isten lényébe, közösségébe.
tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek,
A tan és az élet egysége ez.
és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.
Milyen fontos ezt tudnunk ma is. A helyi és globális veszélyek, kísértések, bűnök világában.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

MM-TUDÓSÍTÁS

Luther Márton kontra Vlagyimir Iljics Lenin

Nagy szellemek találkozója – ugye, te is itt vagy, Szent Szellem?

Miután a jámbornak legkevésbé sem nevezhető Szovjetunió megszűnt szovjetnek és uniónak lenni, és ettől mégse lett jámbor, az addig nem létező történelmi egyházak újra megjelentek Kalinyingrádban és környékén. A 45 évig tartó szellemi-lelki szélcsend után ezen a területen az 1300-as évek végére egyszer már befejeződött keresztény misszió újra eljött az ideje. Krisztus egyháza azonban valószínűleg az üldözés és betiltás ellenére sem szűnt meg, tovább élt a Krisztus nevében titokban, rendszeresen összegyűlő baptista és pünkösdista közösségekben. A cikk szerzője immár fél esztendeje dolgozik lelkészként ezen a környéken

Mint Pilátus a krédóban

Lenin, Kalinyin, Csernyahov, Guszev szovjet nagyságok, akikről itteni városokat neveztek el. E nagy szellemek, úgy kerülnek Luther Márton társaságába, mint Pilátus a krédóba. Ez az orosz exklávé valamikor a Német Lovagrend területe volt. A Német Lovagrend utolsó nagymestere 1525-ben Luther Márton tanácsára feloszlatta azt, és a rendi államot világi hercegséggé alakította. Elválasztotta az államot az egyháztól, és az egyházban protestáns reformokat vezetett be. Ezzel megalakult a világ első lutheránus egyháza! Königsbergben alapították 1544-ben a második német protestáns egyetemet. Luther Márton legidősebb fia, János Königsbergben élt és halt meg, Katalin nevű lánya pedig ide jött férjhez. A Porosz Hercegség, a későbbi Kelet-Poroszország, a XX. századig Hesszennel, Württemberggel, Thüringiával és Szászországgal Németország evangélikus magjához tartozott. Így Luther Márton szelleme e terület evangélikus elkötelezettségű egyházában elevenen élt.

És akkor jött Lenin szelleme

A II. világháborúban győztes szovjet hadsereg ellepte ezt a német földet, és többet el se hagyta. Velük együtt jött Lenin szelleme, a kommunizmus, és bejárta az ősi kultúrájú városokat és gazdag falvakat. Nyomában eltűnt a német lakosság és eltűnt a gazdagság és eltűnt egy /vagy a/ kultúra. A háború előtti 224 evangélikus templom, amelyek közül 134 teljesen épen maradt, istállóvá, magtárrá vált, egy részüket széthordták építőanyagként vagy utakat töltöttek fel belőlük. A berendezéseket, kegytárgyakat teherautóra rakták és máig se tudni, hova vitték, több száz éves faragott padokkal kenyérgyárakat fűtöttek Kalinyingrád e félmillió „főváros” néhány megmaradt templomában kutatóintézet, filharmónia, múzeum és bábszínház működik. Vidéken egy-két templom romja, többnyire a tornya áll még benőve és elhagyatva /tetejükön gólyák dicsérik az Istent a nagyszerű fészkelési lehetőségért/, de soknak nyoma se maradt. Viszont minden nagyobb településen ott őrködik a holt lelkek és a kommunizmus egyéb maradványai felett Lenin és a többi „szellemóriás” tettestárs szobra, akik között Kalinyingrádban, ha nem is a fő helyen, mert ott Kalinyin áll, 1992 óta Immanuel Kant szobrát is újra látni.

Kibérelt lelkiismeret, fekete kabátban

Ha jellemezni akarjuk ezt a társadalmat, meg kell említeni, hogy a volt Szovjetunió minden területéről háború után idetelepített, hazátlanná vált nációk máig sem képeznek népet, nemzetet. Nincs közös emlékezet és a lakosság előtt nem szent ez a föld. A Kalinyingrádban nemrég épített ortodox templom alapjának lerakásakor Moszkvából hozott megszentelt földet helyeztek el. Az egyetlen összetartó vezérlő elv a leszerepelt kommunizmus, aminek jelvényeit kegyelettel őrzik. Itt a legtöbb az AIDS-es, itt a legtöbb az autó (lopott?) és az illegális fegyver. Kalinyingrád utcáin

szembe jön a pökhendi jólét, szembe jönnek az európai ízlés számára szerénytelenül felékesített nők, és a legújabb divat szerint, nagy múgonddal öltözött férfiak. Minden „újorosz” kötelező jelleggel öltözik tetőtől talpig feketébe, a szakavatott szemlélő számára mindez „kibérelt lelkiismeretről” tanúskodik. Vidéken pedig dül a munkanélküliség, szembetűnő a nyomor. A gazdagságra két törvény érvényes: ami elromlik, az úgy is marad, amit el lehet lopni, azt ellopják. A legnagyobb gond a posztkommunista valóság démoni „spiritus” rectora, az alkohol. És ezzel teljes a nagy szellemek találkozója.

Ideiglenesen itt állomásozó lelkészek földje

Miután megnyílt a lehetősége annak, hogy Európa szerencsésebb tájairól békés utazók látogassanak erre a területre, felébredt a szülőföldjüket még egyszer látni akaró elüldözött németek érdeklődése. Az utazók között voltak, akik elrémültek és soha többet ezt a földet látni nem kívánják, de voltak köztük jámbor lelkek, akik látván a lakosság nagy részét érintő nyomort, segélyszállítmányok szervezésébe kezdtek. Ezzel egy időben indult meg az evangélikus és a katolikus egyház újrászervezése, mindkettőt 1991-ben jegyezték be. Mindkét felekezet küzd az ortodox egyház féltékenységével és rosszindulatával. A gyülekezetek nagy részét a volt Szovjetunió távoli területeiről, elsősorban Szibériából az utolsó tíz évben betelepült, és részben innen Németországba áttelepülni akaró németek alkotják. Az enklávé területén 37 evangélikus gyülekezet alakult, ezek közül a legnagyobb Kalinyingrád (kb. 700 lélek), a harmadik legnagyobb Szlavszk (80 lélek). A gyülekezetek legtöbbször 20-30 családból áll. Jelenleg 6 lelkész gondozza a gyülekezeteket, akik közül négy Németországból jött, és „ideiglenesen állomásozik” itt. Hasonlóképpen német állampolgár Georg Kretschmar, az Oroszországi Evangélikus Egyház vezető püspöke is. Az istentiszteletek és egyéb szolgálatok németül folynak, és tolmács fordítja őket oroszra.

„Kenyér” kell jobban a népnek, vagy kenyér?

Az evangélium hirdetik, a szentségeket kiszolgáltadják – él az egyház. De az egyház és a segélyszállítmányok, anyagi támogatás itt elválaszthatatlanul együtt járnak. A német adományokból élő evangélikus egyház gazdagabb, mint más szervezeteik, és gazdagabb, mint az ortodox egyház. „Megéri” ehhez az egyházhoz tartozni. Pedig az sose tett jót egy egyháznak, ha világi szemmel nézve is megérte hozzá tartozni... Hogy ki keresi Isten Igéjét, és ki csak a kézzelfogható kenyeret, az csak „ama” napon fog napvilágra kerülni. Segélyszállítmányok érkezésekor, pénzosztáskor, felvonul az egész gyülekezet, egyébként kevesebben jönnek az istentiszteletekre. De bizonyos, hogy vannak olyanok, akármiért is jöttek először a gyülekezetbe, akiket megérint a Lélek és „átszellemülten” mennek haza. Ha láthatatlanul is és ellentmondások közepett is, de bizonyosan épül Isten egyháza – és az evangélikus egyház itt sem az egyetlen „építési terület”.

Kedves Olvasó! Lehet, hogy az ő Vlagyimir Iljicsük kajánul legyintene, ha látná az itteni egyházi életet: Isten emberei részéről az odaadó, naivan lelkes erőfeszítés és a „kapásra éhes” gyülekezeteket. Minekünk megadatott az az isteni kegyelem, hogy nem kell itt élnünk – hát ne ítéljünk. A mi Mártonunk szelleme azonban biztat minket: kalinyinok és leninek jönnek-mennek, de az egyház megmarad, mert Isten Lelke munkálkodik a világban!

**Thuránszky István evangélikus lelkész
Szlavszk /Heinrichswalde**

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

BIBLIAFORDÍTÓK

„Az Életnek beszédét olvasni csodálatos...”

Bemutatjuk Csépe Andrea bibliafordító misszionáriust -

„Céltalannak láttam az életet”

Reformátusnak kereszteltek, de - mint falusi pedagógus gyermeke - a hatvanas, hetvenes években nem kaphattam vallásos nevelést. Isten huszonhárom évesen keresett meg egy hívő asszonyon keresztül. Tőle hallottam először a Teremtőről és a Megváltóról. Ekkorra már sorra megghiúsultak az addigi vágyaim, és céltalannak láttam az életemet. Ezt követően két évig viaskodtam a kételyeimmel, míg végül Isten maga győzött meg a Biblián keresztül: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” (Ézsaiás 43,1) Ezt az ígét elolvasva valóság lett

számomra Isten szeretete és a megváltás.

Hitrejutásom után öt évvel, 1991-ben találkoztam először a Wycliffe Bibliafordító Társasággal Tóalmáson, egy mini nyelvészeti tanfolyamon. Ezen a héten tudtam meg, hogy a világon emberek milliói nem olvashatják anyanyelvükön a Szentírást. Magával ragadott a misszionáriusok beszámolója. Úgy gondoltam, nem lehet annál csodálatosabb dolog, mint másokat hozzásegíteni ahhoz, hogy a szívük nyelvén olvashassák az Életnek beszédét. Erre a feladatra én is örömmel igent tudtam volna mondani - annál is inkább, mert már régóta szerettem volna eljönni a külkereskedelemből, hiszen az üzletkötői munkát nem szerettem.

„Örömmel szolgáltam az Urat”

Atyám azonban nem sietett. Ő még szükségesnek látta, hogy megtanítsom velem néhány fontos dolgot. Először egy belmissziós szervezethez vezetett. Így kerültem 1994-ben a Vasárnapi Iskolai Szövetséghez (VISZ) mint titkárnő, tolmács és háziasszony. Örömmel szolgáltam az Urat a gyermekmunkások közösségében - de a bibliafordítást nem tudtam elfelejteni. Aztán Isten váratlanul megnyitott egy ajtót. 1997. nyarán részt vehettem egy kéthónapos nyelvészeti tanfolyamon Angliában, a Nyári Nyelvészeti Intézetben (SIL), ahol a bibliafordítókat képezik.

Bár a vágyakozásom az itt szerzett tapasztalatok által tovább nőtt - ugyanakkor meg is ijedtem a külmissziói szolgálatot jelentő feladat nagyságától és nehézségétől. Azután hazajöve néhány hónap vívódás végén Isten csodálatosan elvégezte, hogy bizonyosságra jutottam akarata felől, és igent mondtam hívására a bibliafordító misszióba. 1998 őszén kezdtem el a felkészülést. Két évig tanultam Angliában.

„Talán rokonainkra lelek a magarokban”

Először egy egyéves bibliaiskolát végeztem el. Olyan iskolát választottam, ami kifejezetten külmissziós szolgálatra készíti fel a hallgatóit. Ezután a Wycliffe Bibliafordítók központjában fejeztem be a nyelvészeti tanulmányokat. Ezekben a tanfolyamokon olyan általános nyelvészeti tárgyakat tanultunk, pld. fonetikát (hangtant), fonológiát (hangelemzést), leíró nyelvtant, amelyek segítségével meg lehet ismerni eddig még le nem írt nyelveket is. A tárgyak között szerepelt társadalom-nyelvészet, kulturális antropológia (embertan), ABC-készítés, szövegelemzés is. A képzés végén szakosodtunk: egyesek a fordítói munkára, mások az írás-olvasás tanításra.

A bibliafordítás sokrétű feladatán belül én az írás-olvasás tanításra készülök. Egy olyan népcsoportot szeretnék megtanítani írni-olvasni az anyanyelvén, akiknek a nyelvén nemrég készült el az Újszövetség fordítása, de ők még nem tudják azt elolvasni. Ez a nép lehet, hogy rokonságban áll velünk, magaroknak hívják őket. A magarok Dél-Ázsiában, magas hegyekben, nehéz körülmények között élnek. A számuk több százezerre tehető. Azok, akik a nyelvüket és a kultúrájukat megőrizték, kevesebben vannak. A munkát másodmagammal, egy másik egyedülálló nőtestvérrel fogom végezni, akit még nem ismerek.

Először a Fülöp-szigeteken veszek részt egy három hónapos ázsiai felkészítőn, majd áprilisban onnan utazom a célországba. Ott az első év a hivatalos nyelv tanulásával telik majd, és csak ezt követően kezdhetem el az ismerkedést a magarok nyelvével és kultúrájával.

Az imaháttér rendkívül fontos. Készítettem egy imakártyát:

CSÉPE ANDREA IMAKÁRTYÁJA

Kérlek Imádkozz értem!

Testi és lelki erőért, állóképességért

Kitartásért és haladásért a nyelvtanulásban és a kultúra megismerésében

Egy olyan munkatársért, akivel egymást segítve, eredményesen tudnunk együtt dolgozni Isten dicsőségére

Hogy az életem és szolgálatom Krisztusból tegyen bizonyosságot

---

Levelezési cím: Wycliffe, 3300 Eger, Markhot Ferenc u. 2

Telefon és fax: +36-36-412170

Távollétem alatt: Wycliff Centre, South Asia Office, Horsleys Green, High Wycombe, Bucks HP14 3XL, UK

E-mail: csepeandrea@yahoo.com

Számlaszám: ABN AMRE 1020106-50070046 Csépe A. szolgálatára

Andrea szolgálatát az Evangélikus Külmisziói Egyesület is támogatja. Az erre szánt adományok az EKME csekszámlájára is befizethetőek.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

VILÁGHÍRADÓ

Tanzánia

A Tanzániai Evangélikus Egyház egyik gyülekezete a közelmúltban ünnepelte fennállásának 100. évfordulóját. Száz esztendővel ezelőtt nagyon sok felébredt, élő hitű keresztyén ember indult el távoli, messzi országokba az Örömhírel. Így jutott el egyebek között Pápua-Új-Guineába, az Óceánok ismeretlen szigetvilágába, Afrikába Jézus Krisztus híre, szabadító üzenete. A németországi evangélikus lelkész Hans Fuchs 1900 júliusában kezdte meg misszionáló munkáját a pare nép között, - a Pare-hegység egyik településén, Shigatiniben - ahol ma virágzó evangélikus gyülekezetek tanúskodnak az Úr megtartó szeretetéről. Az őslakosság legfelsőbb vezetőségétől, a törzsfőnöktől kapott engedélyt arra, hogy ezt a küldetést ott végezhesse. Az első istentiszteletet már a megérkezése utáni első vasárnap megtarthatta Kisuaheli helységben. A mai Pare-kerület püspöke Stean Msangi (fotó) írja: "Az örömhír bejárta az egész vidéket és országot, eljutott a déli és az északi területekre is. Ebben a 100 esztendőben elismerést szerzett az evangélikus egyház ebben a régióban és igazán otthonra lelt közöttünk, mint ahogy mi is a gyülekezetekben. Ezért nagyon hálásak vagyunk elsősorban Istennek. És köszönjük azt is, hogy Ő embereket küldött és küld ma is szolgálatába állítva, hogy eljuthasson minden néphez az Ő evangéliuma."

A XIX. sz. protestáns Afrika-missziója következtében mára 540 különböző afrikai nyelvre ill. nyelvjárásra fordították le a Szentírást. Az egykori misszionáriusok előkészítő munkájának eredményeképpen a XXI. században már a helyi lakosságból kikerülő lelkészek és tanítók végzik a tanítást, igehirdetést. A gyülekezetek keresik azokat a formákat, melyekkel igazán afrikai lehet és maradhat a keresztyénységük

(Mission Weltweit 2000/2)

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Dél-Ázsia

Subash iskolába megy

Subash egyike volt a Dél-Ázsiában élő, kilátástalan jövővel rendelkező gyermekek millióinak. A szegénység és a tradíciók egyaránt lehetetlenné tették, hogy előrelépjenek. Napjai azzal teltek, hogy a mezőn dolgozott, testvéreire vigyázott, esetleg a vidéken lézengett barátaival. Falujában iskola nem volt, máshova pedig nem mehetett el tanulni. Fiatal kora ellenére tisztában volt vele, hogy nem várhat sokkal többet, mint röghöz kötött robotot a földeken vagy munkanélküliséget egy közeli nagyvárosban.

Ekkortájt érkeztek a faluba az Overseas Mission (OMS) munkatársai, és néhány hónap elteltével Subash családja és sok más falubeli hitre jutott és megkeresztelkedett. Gyülekezetet hoztak létre a faluban és vezetőket választottak. A közösség szembenézett saját problémáival és megállapította egy elemi iskola égető szükségességét.

Az OMS iskolákat támogató projektje segítségével rövidesen elindítottak a falu első elemi iskoláját. Subash büszkén jár az iskolába, írni és olvasni tanul anyanyelvén, tisztában van a számtan alapjaival és ismerkedik a Biblia világával. Az iskola létét megteremtő "Támogass egy iskolát!" projekt keretében immár 500 gyermeket tanítanak különböző falvakban. Családok, közösségek, vállalkozások és egyházak egyaránt a támogatók között vannak, akik adományaikkal a mintegy 20 iskola folyamatos működését teszik lehetővé.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Ahol gyermekek segítenek a család túléléséhez...

A Föld déli féltekéjén mindennapos látvány a dolgozó gyermek. A cipőpucolás és az

autók szélvédőjének tisztításától kezdve egészen a nagyipari munkahelyek betöltéséig, ahol leginkább varrással, szőnyegcsomózással foglalkoztatják őket. Sajnálatos módon a kihasználásnak nincs semmilyen erkölcsi határa, mert a szexturizmus néven ismertté vált jelenség kihasználta, rabszolgasorsban tengődő "munkásai" között is jócskán találni kiskorút. A misszió egyik fontos célkitűzése az evangélium hirdetése mellett az emberek szociális gondjainak való segítség is. A világnak ezen a részén gyermekek ezreit, millióit dolgoztatják szinte éhbéért (a felnőtteknek járó fizetés egynegyedéért ott, ahol a "rendes" bérnek sincs semmi köze az általunk ismert minimálbér fogalmához...). Hatalmas visszaélések tapasztalhatók, nem ritka, hogy már 8-10 éves gyerekek, esetenként még fiatalabbak napi 10-12 órát dolgoznak és még soha nem is hallottak az iskolába járás lehetőségéről, ami ebben az életkorban az ő igazi feladatuk lenne. Felmérések szerint a világban minden negyedik (!!!) gyermeket foglalkoztatják legálisan vagy illegálisan a legkülönbözőbb iparágakban, hogy azok a családjuk túléléséhez hozzájárulhassanak. A turizmuson és mezőgazdaságon túl leginkább a textil-, sportcikk- és szőnyegiparban találkozni gyermekekkel. Gondoltunk-e már arra, hogy az egész világon (és egyre inkább Magyarországon is - a ford.) olcsón megkapható pólók, tornacipők, keleti szőnyegek kicsiny kezek munkái is lehetnek? Eközben az őket foglalkoztatók busásan meggazdagodnak, mivel ezekben az országokban tkp. senki nem ellenőrzi őket. Égető szükség lenne ebben a helyzetben egy olyan etikai kódex megalkotására és szigorú betartatására, mely segítene a rászorultak helyzetének javításában. A svájci Vögele divatcég - amely termékeinek 30%-át Ázsiában készítetteti - kidolgozott egy ilyen iratot, mely előírja többek között a létminimumot figyelembevevő fizetéseket, a természetbarát eljárások alkalmazását és a gyermekek visszaélés-mentes munkára bírásának követelményeit. Sajnos a betartás már nem ilyen egyértelmű és öröndetes, sok visszaélés tapasztalható olyan világhírű cégeknél is, mint a Nike vagy a Benetton. A "Clean Clothes Campagne" már tíz éve küzd azért, hogy ebben a térségben jobb feltételek mellett dolgozhassanak felnőttek és gyermekek, hiszen utóbbiak teljes mellőzése lehetetlennek tűnik.

Segíti a párbeszédet a cégvezetőségekkel, segíti az iskola-projektek megvalósítását. Örömteljes hír, hogy Indiában, Nepálban, Pakisztánban a szőnyegcsomózás iparágban már kisebb javulás tapasztalható. Szintén a projektnek köszönhető, hogy sokféle iskolákat alapítottak azok számára, akik korábban napi 10 órát a szövőszék mellett ültek.

(a lap címét és számát írjátok be!)

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Különös nyári munka

A képen látható szemüveges fiatal lány: Li-Anne Piwonka úgy döntött, 2000 nyarán nem akar úgy nyaralni, mint eddig, nem akar többé drága utazásokon résztvenni, hanem valamit tenni szeretne Istenért külföldön. Levelet írt az egyik missziós társaságnak abban a reményben, hogy valamilyen szent ügyért Thaiföldre, Szingapúrba vagy Hong-Kongba utazhat. A válasz nem késlekedett: Szingapúrba kellett volna misszionáriusok gyermekeire vigyázni, számukra - lelkiekben gazdag programot nyújtva - nyári tábort szervezni. Ő igent mondott és ezért cserébe kapott öt igazán szép hetet gyerekek körében, ahol kirándulásokkal, sok énekléssel, bibliai történetek eljátszásával tölthették az időt. A gyerekek Kanadából, Amerikából, Ausztráliából, Szingapútból és a német nagylány csodád időt tölthettek együtt az Úrral az Úrért.

Összeállította: Bogdányi Mária

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

MÉDIAVILÁG

TUDATOSAN VÁLLALNI A KERESZTYÉNSÉGET

A Duna Televízió *Isten kezében* című hatvan perces vallási magazinműsorában láthattuk/hallhattuk Fabiny Tamás szerkesztő beszélgetését Horváth Kálmánnal, amit most nyomtatott formában is elérhetővé akarunk tenni

Mióta is vagy bemondó, mit jelent számodra a versmondás, a cigányhagyomány?

Az 1996-ban megrendezett 10. (jubileumi) „Ki mit tud?” döntős versmondója

voltam. Azonnal sok állásajánlatot kaptam, főként színházaknál, versmondóként. Így kerültem Budapestre. A *Napházban* került sor egy amatőr cigány-színházi előadásra, kezdeményezésre, amely a *Lear király* átdolgozott történetét mutatta be. Ennek főszerepére kértek fel. Az előadásról készült egy videó-felvétel, amelyet megküldtek a Duna Televíziónak, azzal a szándékkal, hogy talán majd bemutatja. Ez ugyan nem történt meg, hiszen a felvétel nem volt jó minőségű. Arra azonban mindenképpen jó volt, hogy látták: létezem. Egy alkalommal, amikor is a *Jeles Napok* keretében egy cigányokról szóló „tematikus napot” rendeztek, felmerült az ötlet: vezesse ezt egy cigány fiú és egy cigány lány. Volt ugyan elég alkalmam, hogy megszokjam a kamerák előtti szereplést, de élő adásban ez volt az első lehetőségem.

Kérlek, beszélj egy kicsit a gyermekéveidről!

Állami gondozottként nőttem fel. Mivel göndör hajam volt, az óvónők kedvence voltam. Amikor vendég jött az óvodába, velem állandóan mesét mondtak. Ez a mese egy királyról szólt, akinek az egyik szeme sírt, a másik pedig nevetett. Két éves koromig az egyik nővérem nevelt, ez idő alatt is, egyik kézből a másikba adtak, kallódtam. Az intézeti évek alatt azt oltották belénk, hogy ha kikerülünk az életbe, minden sokkal nehezebb lesz. Rettegnünk kell, nem lesz mit ennünk stb. Én nagyon rossz gyerek voltam, csibész, a nyelvemet is egész jól felvágta. Minden rosszban, amiben csak lehetett, benne voltam.

Hogyan kerültél kapcsolatba a Bibliával?

Amikor elkezdtem Bibliát olvasni, egy életformává nőtt számomra. Reggeltől estig olvastam. Minél többet ismertem meg belőle, annál inkább felfedeztem, hogy egyik helyen ezt mondja a Biblia, a másik helyen teljesen az ellenkezőjét állítja. Úgy éreztem, itt valami nem stimmel. Aztán, amikor tovább olvastam, megtaláltam azt a mondatot, ami összekötötte, áthidalta az ellentéteket. Egyszerűen nem tudtam már úgy viselkedni, mint azelőtt, és ezt észrevették a többiek is. Éreztem azt a felelősséget, hogy én tudatosan is akarom vállalni a keresztyénséget. Amikor *Szeverényi Jánossal* találkoztam, és beszéltem vele, rögtön felajánlotta, hogy természetesen megkeresztel engem, ha kívánom. Előtte beszélgettünk - ott a tábor ideje alatt - egy héten keresztül.

Hol volt ez az alkalom?

Nagybörzsönyben. A tábor végén, az utolsó napon kimentünk ahhoz a kis patakhoz, amely a közelben volt, és ott keresztelkedtem meg.

Mit jelent számodra a versmondás és a festészet? Melyiket érzed közelebbá szívedhez?

A versmondás és a festészet elválaszthatatlan egymástól, amit nem tudok elmondani a versben, azt ki tudom fejezni képben és fordítva. Nagyon megtermékenyítően hat egymásra a két művészet. Bibliai témákat is festek, igazából ez áll közel hozzám. Főképpen Jézus kálváriájának jeleneteit szeretném majd megfesteni. Ebből a sorozatból néhány már készen is van. Az egyiknek ez a címe: „*Te is Pilátus vagy*”. Ezt úgy festettem meg, hogy Pilátusnak mindig az az ember érezheti magát, aki éppen nézi a képet. A Pilátus előtt álló Krisztus szemtől-szemben áll a nézővel.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

ÉLŐADÁS

egy rádiós istentisztelet utóregzése

Statisztikai felmérések szerint a vasárnap délelőtti élő istentisztelet-közvetítések hallgatottsága közel félmillió. Szédítően magas szószék ez, nem kis felelősség, hogy mi „hallatszik ki” templomainkból....

Február 25-én a pesterzsébeti evangélikus templomból közvetített istentiszteletet a Kossuth Rádió. A levélbeli szentige, Jakab 3-ból, eléggé arra készített, hogy jó belterjesen, dogmatikusan és moralizálón szóljon a prédikáció. Ennek ellenére nem ezzel foglalkoztam, hanem már hetekkel a közvetítés előtt azokra gondoltam, akik itt élnek körülöttünk a tizemeletesekben, akiket minden vasárnap fölraz a harangszó, de még sohasem jöttek el, hogy megnézzék, mi van itt a rozetták mögött. Elhatároztam, hogy őket fogom megszólítani.

Az igehirdetés lényegében azzal a képpel indult, hogy élő adásban, helyszíni

tudósítás ez az istentisztelet. Túl az úgynevezett jótetszés megnyerésén (captatio benevolentiae), lényegesnek tartom a rádiós istentiszteletek ilyen értelmezését. Vallom, hogy nemcsak távolságot kell áthidalnunk az éter hullámain. Vallom, hogy nemcsak a templomtól való „elszokást” kell utolérnünk ezzel a lehetőséggel.

Erre utaltak a visszhangok is. Az igehirdetésben kétszer egymás után megemlítettem a telefonszámunkat. Amikor a szószékről jöttem lefelé, már behallatszott a sekrestyéből a telefoncsengés. Nem tudom, ki volt az, aki elsőnek telefonált... Bár féltém, hogy a behallatszó csengetés megzavarja az adást, de végtelen öröm töltött el, hogy bárcsak minden igehirdetés után érezhetnék a lelkészek az azonnali reagálást. Az etióp főember és Fülöp története szerinti fölismerést: „*mi akadály van annak, hogy megkeresztelkedjem?!*” Mi akadály van annak, hogy elmondjam, hogy megkérdezzem...?

A harmincegynéhány telefon mellett jöttek a levelek is. Kérések, áldáskívánások. Ami a legfontosabb azonban, hogy heten igen komoly lelki problémával is megkerestek. Éppen ennek a beszámolóknak az írása közben is fogadnom kellett egy katolikus és egy református asszonyt. Segítséget kértek. Igen összetett probléma -a részletek nem publikusak – de éreztem, az előadás folytatódik. Együtt imádkoztunk itt a templomban.

Más valaki így mutatkozott be: *”Lelkész úr, két sikertelen öngyilkosság után és egy sikeres előtt vagyok...”* Depresszió... félórás telefonálás után búcsúznak: *„Igaza van - változik meg a hangja - én már elvesztettem a humorérzésem! Megpróbálom humorosabban fölfogni a dolgokat... Van közösségem, templomba járok Vácott”...* Mindketten fölszabadultan nevetünk, mikor letettük a kagylót.

Nem gondolom, hogy megváltottam a helyzetet. Ellenkezőleg: az Ige, a Mindenható működött, és éreztem a telefonbeszélgetésben, hogy nem egyedül beszélek a vergődő lélekkel, hanem még mindig jelen van a bemutatott gyülekezet atmoszférája.

Túl azon a megható dolgon, hogy a legek könyvébe tartozó lajoskomáromi Schnitcz házaspár, (78 éve házasok, ami világcsúcs) arra kért, hogy küldjem el leírva az igehirdetést, mert Gyuri bácsi (101 éves) nem hallotta jól és Rézi néni (96 éves) a fülébe akarja olvasni, volt egy nagyon szíven érintő eset is. Valaki azt mondta pár hete a gyülekezetben: *„Ide többet be nem teszem a lábam.”* - ismét nem publikus részletek... Telefonál. Nem mutatkoz be. *„Maga az, Richárd testvér? Honnan ismerte meg a hangom, nem akartam bemutatkozni! Hát tudja, a pásztor ismeri a bárányainak a hangját – mondom, mire ő folytatja... „Tudja végig sírtam az istentiszteletet. Nem maradhatok távol onnan. Nincs még egy ilyen jó gyülekezet, mint a mienk!”* Elcsuklik a hangja, én is nyelem a könnyeimet, mert nem lehet elviselni másképp az Isten békítő hatalmát. Vasárnap már együtt vett velünk úrvacsorát...

Győri János Sámuel

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Utóirat

Az igényeknek megfelelően, az istentisztelet hangfelvételét az Evangélikus Missziói Központ már több, mint száz példányban sokszorosította. Természetesen erre más evangélikus istentisztelet-közvetítés estében is van lehetőség, A kazettát önköltségi áron megküldjük postán mindazoknak, akik ezt levélben vagy telefonon megrendelik.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

RÁDIÓMISSZIÓ

A felnőtté válás útján...

Amint erről már az Evangélikus Élet hasábjain valamint a rádiós Evangélikus Félóra keretében beszámoltam, *Per-Olof Malk*, finn rádiómissziós igazgatóval együtt részvehettem az indiai keresztyének (India Belivers' Movement) hálaadó ünnepségén a Madras közelében létesített új konferencia központban, valamint tárgyalásokat folytattunk Delhiben az indiai rádiómisszió közös (finn-magyar) támogatásának lehetőségeiről.

A megbeszélések gyümölcseként ebben az esztendőben, a magyarországi

Evangélikus Rádiómisszió hetente egy rádióprogram előállításának költségeit vállalta fel. Ezt az adást helyi idő szerint csütörtök esténként 8.05-től 8.20-ig sugározza a *Trans World Radio* az oroszországi Irkutskból, rövid hullámon az indiai Bihar államban élőknek kurukh nyelven. A műsor címe: „*Dharme Ohma*” – „*Dicsőség Istennek*”. A műsort helyi stáb állítja össze Sylvanus Ranchi lelkész vezetésével Ranchiban. A tizenöt perces program előállításának költsége 35 amerikai dollár, tehát mintegy 10.000 Forint.

Ez a lépés nem kevesebbet jelent, mint hogy az 1963 óta működő *Evangélikus Rádiómisszió* (korábbi Norvég Misszió) első ízben válhat segítséget nyújtó partnerszervezetté egy távoli ország missziói területén. Eddig, közel már négy évtizede, mindig csak mi szorultunk segítségre, mi voltunk a mindig csak kérő és elfogadó fél. Az utóbbi években már próbáltunk kilépni ebből a nyomasztóan egyoldalú szereposztásból, segítséget nyújtva a határon túli magyarság közötti rádiómissziós szolgálatban. Ennek van már néhány gyümölcse a *Vajdaságban* és *Erdélyben*. Ebben a lassú felnőtté válásban sokat köszönhetünk finn testvéreinknek, akik tapintatos szeretettel próbálnak minket kigyógyítani a csak befelé forduló, csak gyengeségeit ismerő és hiányait panasoló, kisebbségi komplexussal küszködő, alapvetően önző és kényelmes egyházi létformából.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

NEGYVEN ÉVE TÖRTÉNT

1961-ben Delhiben tartotta Nagygyűlését az Egyházak Világtanácsa „*Krisztus a világ világossága*” mottóval. Azóta egyre több helyen lobban lángra a jézusi fény. A rádiómissziós munka gyümölcseként szinte hetente születnek újabb keresztyén gyülekezetek. Az indiai keresztyénség számaránya ma 2-3 %-ra becsülhető, ami 20-30 millió embert jelent

Bihar állam lakóinak száma mintegy 93 millió, ezen belül a keresztyének számaránya alig éri el az egy százalékot. Az írástudatlanok aránya meghaladja a 60 %-ot. Hozzánk leghatékonyabban a rádió segítségével juttathatjuk el az evangéliumot.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

KOVÁSZKÉNT JELEN LENNI

Öröm, volt hogy találkozhattam Dél-Indiában tanárként dolgozó misszionáriusainkkal is, Jó Andrással és Angelikával. Két rövid részlet a velük készített interjúból, mely a Kossuth Rádió Evangélikus Félórájában hangzott el.

András:

Ma, ami India államiségét meghatározza, abba nagyon sok keresztyén dolog van. Bár erősek manapság a keresztyénellenes tendenciák, nem tagadhatják az indiaiak, hogy nagyon sok jó dolog, ami az államban működik, az a keresztyénségből köszönhető...S aki értelmiségi és tanult történelmet, az mindezzel tisztában is van. Talán úgy lehetne megfogalmazni, hogy kovászként van jelen a keresztyénség India életében. Itt az iskolában is ilyen feladatunk és küldetésünk van, hogy ez a kovász itt beoltatja ebbe a gyermekanyagba, és ki tudja mi kel ki belőle majd később...

Angelika:

Tudatosan szeretnénk leélni az itteni szolgálatunkból még hátralévő másfél évet, úgy hogy nem vesztegetjük el ezt az időt. Fontos a keresztyénségen kívül más vallásokat, a hinduizmust, buddhizmust és az iszlámot is megismerjük. Azt valljuk mindketten, hogy csak úgy tudjuk hirdetni az evangéliumot hatékonyan, hogyha ismerjük a hallgatóinkat és van kapcsolópont közöttünk.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

A PÉNZ = IDŐ

Többnyire fordítva szoktuk idézni a fenti közhelyszámba menő bölcsességet: az idő pénz.

Rádiómissziós összefüggésben most szeretnénk megfordítani a sorrendet: **A PÉNZ=IDŐ, azaz adásidő.** Könnyen kiszámítható, hogy az Indiában támogatott rádióprogram előállításának költsége 1 percre lebontva alig 700 forint. Tehát mindössze

700 forint adománnyal lehetővé tehetjük, hogy 1 percen át milliókhoz eljuthasson a Jézus Krisztusról szóló evangélium!

A teljesebb képhez tartozik, hogy az így – viszonylag olcsón – előállított programnak még jelentős sugárzási költségei is vannak, ami közel négyszerese a produkciós árak. Ezeket a költségek a finn rádiómisszió fedezi, akik évente közel 40 millió (!!!) forinttal támogatják az indiai rádiómissziót.

Akik támogatni kívánják az evangélium ilyen formában történő terjesztését az indiai szubkontinensen, azok adományait az Evangélikus Missziói Központ számlájára fizethetik be a cél megjelölésével: *Indiai Rádiómisszió* (erre a célra az MM-hez mellékelt csekklapok is felhasználhatóak!)

Evangélikus Missziói Központ, OTP-11716008-20157087

Amennyiben gyülekezetekben, egyházi oktatási intézményekben, szeretetotthonokban érdeklődés mutatkozik India és az ottani misszió iránt, örömmel vállalunk vetítettképes előadást a témáról.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Indiai falusi keresztyén imádsága egy városi látogatás után

Nem panaszkodom,
Hogy itt villanyvilágítás nincsen.
De köszönöm, Uram
A fénylő csillagokat és az ezüstös holdat.
Nem panaszkodom,
Hogy itt nem mehetek operába,
De köszönöm, Uram
A fákon ülő madarak hangversenyét.
Nem panaszkodom,
Hogy itt sem múzeum, sem szobrok nincsenek.
De köszönöm, Uram
A pillangókat, melyek a vadvirágokkal játszanak.
Nem panaszkodom,
Hogy itt vízvezetékünk nincsen.
De köszönöm, Uram
A zúgó vízesést és a monszunesőt.
Nem panaszkodom,
Hogy itt nem kőházban lakom.
De köszönöm, Uram
A bambuszt, amiből kunyhómat építhetem.
Nem panaszkodom,
Hogy itt nem alhatok puha ágyban.
De köszönöm, Uram
A puha gyepet, amelyen kényelmesen fekehetek.
Nem panaszkodom,
Hogy itt telefon nincsen.
De köszönöm, Uram,
Hogy a barátaimért imádkozhatom.
Nem panaszkodom,
Hogy itt vendéglő nincsen.
De köszönöm, Uram,
Hogy az emberek, a szomszédaim vendégszeretők.
Nem panaszkodom,
Hogy itt nem élnek nagy filozófusok.
De köszönöm, Uram,
Hogy hihetünk tebenned.
Nem panaszkodom,
Hogy nagy terveink a jövőre nincsenek.
De köszönöm, Uram,
Hogy tebenned reménykedhetünk.
Nem panaszkodom,
Hogy mi itt műveletlenek és szegények vagyunk.
De köszönöm, Uram,
Amiért meggazdagítottál, hogy másokat szerethessünk.

Johnson Gnanabaranam

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)**LEPRAMISSZIÓ****Krisztusi feladat**

Alig több, mint ötven éve sikerült megfékezni az emberiség egyik legrettegettebb betegségét, a leprát. Ennek ellenére ma is milliók küzdenek a gyilkos kórral. A leprások világnapjáról hálaadó istentisztelet keretében emlékeztek meg a budapesti Fasori Református Templomban. A lepra a fertőző betegségek közé tartozik. Kórokozója elsősorban a kezét, a lábat, az arcot és a szemet támadja meg. A leprásokat, vagy más néven bélpoklosokat évezredek óta kivetették a társadalomból. Ők pedig már annyira hozzászoktak ehhez a kitaszítottsághoz, hogy ha ma tudnak is a gyógyítás lehetőségéről, egyszerűen nem mernek elmenni orvoshoz...Évente körülbelül 800 ezer új beteget regisztrálnak szerte a világon, ami azt jelenti, hogy óránként több, mint százat. Jelenleg 1 millió beteget kezelnek és 23 millió azoknak a száma, akik ugyan már meggyógyultak, de a lepra következményei miatt nyomorékká váltak. A lepra elterjedése szoros összefüggésben áll a szegénységgel, a túlnépesedéssel és az alultápláltsággal. Áldozatainak többsége Afrika, Ázsia és Dél-Amerika fejlődő országaiban él. Ezen belül is talán a világ legszebb területein: Brazíliában, Indonéziában, Indiában.

Nemzetközi összefogással a lepra ellen

A lepra áldozatául esett emberek testi és lelki megmentésével a Nemzetközi Keresztyén Lepramisszió foglalkozik. Munkájukban gyógyszeres és sebészeti segítséget nyújtanak azoknak, akik jelenleg betegek. A felgyógyultakat pedig otthonhoz, mesterséghez és munkalehetőséghez juttatják.

A lepramisszió atyja egy ír férfi, **Wellesley Crosby Bailey** volt. Fiatalon, mindössze 22 évesen indult el India nyomornegyedeibe, a leprások megsegítésére. Akkor, 1868-ban azonban még semmilyen ellenszere nem volt a gyilkos kórnak. A megoldást jelentő szérum feltalálására pedig csaknem száz évet kellett várni.

„A hideg rázott, ugyanakkor valami mélységesen csodálatos érzés töltött el a láttukra. Azt éreztem, ha van a világon krisztusi feladat, akkor az az, hogy menjek a szegények közé és számukra a vigasztalást és az evangélium reménységét hirdessem.” – írta első élményei között a misszionárius.

Három évvel később Bailey, már ifjú hitvesével közösen végezte munkáját a távoli világban. Két esztendő elteltével tértek vissza Írországba, ahol. pénzgyűjtésbe kezdtek. Kérésük óriási eredményt hozott. A tervezett összegnek csaknem a hússzorosát sikerült megkapniuk. Néhány évvel később hozták létre társaságukat, amely a Leprások Missziója nevet viselte.

Bailey megfáradva 71 éves korában ment nyugdíjba, de egy különleges, egyedülállóan jól szervezett missziót hagyott hátra, amelyről maga mondta: *„Imádságban született, imádságban növekedett, imádságból táplálkozott és imádságban gyümölcsozott az első perctől kezdve.”*

Igazi fordulatot hozott, amikor 1947-ben felfedezték a lepra ellenszerét, ennek köszönhetően rohamosan csökkent a leprások száma. A fertőzöttek száma azonban ma is ugyanannyi, 800 ezer fő évente. Gyógyítani lehet már a leprát, de megelőzni még nem tudja az orvostudomány...

Új hitvallás, új tervek

125 éven át a legtöbb, amit a Keresztyén Lepramisszió tehetett, hogy a fertőzötteket ápolta és gyógyította. Emellett, ha csak lehetett, a keresztyén misszionárius orvosok és ápolók megvallották hitüket, illetve életük példájával igyekeztek a krisztusi szeretet bizonyágtevői lenni. A világ azonban sokat változott és benne a leprások helyzete is. A korszerű kezelésekkel felgyorsult a gyógyítás folyamata, ezért a betegek egyre kevesebb időt töltöttek a misszió kórházaiban. Fel kellett ismerni, hogy a munkaképtelennel, illetve a felépültek támogatásával is egyre komolyabban kell foglalkozni. A keresztyén lepramisszióknak tehát új lehetőségei nyíltak az evangéliumi szolgálatban.

Azok az országok, ahol a Lepramisszió szolgál rendkívül különböznek abban, hogy mennyit engednek meg a keresztyén munkából. Vannak olyan területek például Afrikában, ahol már szinte teljesen keresztyén a lakosság. ott a misszió lelki munkája nagyon könnyű. Vannak olyanok, ahol a többség ugyan még pogány, de már szabadon lehet evangelizálni. Ilyen például Thaiföld és Myanmar, ahol most óriási lelki ébredés zajlik. Vannak olyan országok, ahol megtűrik a keresztyén szolgálatot, de helyi és időszakos atrocitások azért történnek. Ilyen India is. Végül pedig vannak olyan helyek, ahol ma is szigorúan tilos a keresztyén térítőmunka. Nepál, Kína és Bhután példa erre. Ez utóbbiból azonban a jövő év végéig ki kell vonulnia a Lepramisszióknak, ugyanis megszűnt a betegség.

A Magyarországi Lepramisszió már évek óta teljes jogú tagja a világszervezetnek. Több egyház közreműködésével jelenleg 32 országban végzik munkájukat az önkéntesek. Az itthoni csoportok pedig anyagi juttatásokkal, költségekkel és más hiányzó eszközök összegyűjtésével nyújtanak komoly segítséget a rászorulóknak. Nemes feladatuk vállalásával jelentősen hozzájárulnak ahhoz, hogy az új évezredben már valóban csak a múlt emlékeként éljen a rettegett betegség.

Dombi Éva

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

LEVELESLÁDA

Hogyan gyógyít Isten MA? - Válasz egy olvasói levélre

A legutóbbi MM-ben található olvasói levél – D. Izabella tollából – indított arra, hogy írjak az egyébként engem is izgató témáról.

Előjáróban annyit: nem az említett anglikán misszió gyógyító istentiszteletéről szeretnék kritikát mondani, hiszen azt nem láttam. Azt sem tudom, hogy az illető lelkész a konkrét eset kapcsán helyesen ítélte-e meg a kérdést. Elsőrendűen a Biblia mondanivalóját venném elő, ezzel kapcsolatos személyes tapasztalataimat, végül megemlítenék ezzel kapcsolatos visszaéléseket is.

Az evangéliumokból világossá válik, hogy a mi Istenünk gyógyító Isten. Jézus a szeretetét és hatalmát mutatta meg gyógyításain, de más csodatételein keresztül is. Azt is tudjuk, hogy ezek jelek voltak, melyek önmagukon túl mutatnak, valami még lényegesebbre: az Istennel való személyes közösség meggyógyulására. Mi a nagyobb dolog a béna meggyógyításának történetében (Lk 5, 17-26)? Egyértelmű a válasz: a bűnök megbocsátása. De ez visszaüt arra is, hogy akkor Jézusnak van hatalma gyógyítani is. Jézus azonban mindig elszomorodott, amikor csak a jeleket várták az emberek. Nem engedte magát megkoronázni, amikor a kenyérszaporítás során kivívta az emberek elismerését, nem tett csodát, amikor pusztán jeleket követeltek tőle (Lk 11, 29-30). Jézus keresztje a legfontosabb jele az Isten irántunk megnyilvánuló szeretetének. Ennek ellenére beszél arról, hogy akik benne hisznek azokat fogják jelek követni, pl. gyógyulások is (Mk 16, 17-18). Az apostolok misszióját is követték a jelek. Luther Márton is hittel imádkozott beteg társaiért, s átélt gyógyulásokat. Manapság különösen missziós területekről érkezik hír (persze Magyarország már legalább annyira missziói terület, mint néhány „klasszikus” hely) csodálatos gyógyulásokról. Kunos Jenő, evangélikus lelkész, kínai misszionárius önéletrajzi könyvében számol be arról, milyen ereje van a betegekért való könyörgésnek (egészen hasonlóan Jak 5, 16-hoz). Amerikai gyülekezetében is rendszeresen tartottak gyógyító istentiszteleteket. Amerikai utam során magam is részt vettem egy karizmatikus evangélikus gyülekezet istentiszteletén, ahol az oltárnál imádkoztak azokért, akik ezt igényelték. Nem show-műsor szerűen, hanem csendben, intim, négy szemközti kapcsolatban.

A magam és feleségem életében is megtapasztaltuk már, hogy Isten adhat csodálatos gyógyulást. Akkor is történt már ilyen, amikor igazából nem is tudtam hinni ezt („Hiszek, légy segítségül az én hitetlenségemen”). De átéltünk már súlyos betegséget is, melyben Isten „csak” a körülmények alakulásában, az orvosi odafigyelésben, gyógyszerekben és precíz műtétben volt jelen. Isten szuverén joga, hogy mikor, milyen körülmények között, mit tart jónak. Mert a legfontosabb, hogy őt önmagáért szeressük és kövessük. Rábízhatjuk magunkat, mert ő a legjobbat akarja adni nekünk. Akik visszaélnék a gyógyítás ajándékával, azok sokszor úgy gondolják, hogy Isten mindig meggyógyít. S ha nem gyógyultunk meg, az a mi hibánk: nem hittünk eléggé. A bibliai példákból és személyes tapasztalatomból is tudom: ez nem így van. De a másik szélsőség sem igaz: „Isten ma már nem gyógyít.”

Istennek 2000 évvel ezelőtt, s ma is szuverén joga kegyelméből, szeretetéből eldönteni, hogy mikor mi válik javunkra, mikor tud jobban kiáradni rajtunk keresztül az ő ereje. És szabad nekünk könyörögnünk, tusakodnunk azért, hogy Isten legyen kegyelmes, könyörüljön meg rajtunk, gyermekünkön, vagy másokon akár testi betegségekben is.

Az evangéliumbeli béna estében világos: a cél a bűnbocsánat volt. Ma is erről lehet felismerni az Isten akaratából történő gyógyítást: elsősorban az Istennel való kapcsolatot akarja helyreállítani Jézus Krisztus által. Nemcsak emlegeti Jézus nevét, mint valami varázsszót, hanem megtérést hirdet, mint Jézus maga is. S jó tudnunk: nem kell nekünk különféle „gyógyítók” vagy a csodák után futni: Jézus ugyanolyan erővel, valóságosan gyógyíthat a gyülekezet csendjében, otthoni magányunkban, vagy egy hívő testvérrel való imádság közben. A csodák követik a hívő embereket, a kíváncsiak csak futnak utánuk.^{S9}

Végül: nemrégiben megalakult egyházunkban a *Lutheránus Megújulás* (LM), melynek tagjai hangsúlyt szeretnének fektetni a lelki ajándékok fontosságára, hiszen ezek - az olvasói kérdésből is kitűnik – mintha el lettek volna feledve, vagy esetleg (a sok szélsőség miatt) gyanúsán nézünk rájuk. Szeretnénk mi is (tovább) munkálkodni egyházi életünk megújulásán, s ebben mindig fontos szerepet játszottak a kegyelmi ajándékok. Ma is szüksége van egyházunknak Isten valamennyi karizmájára – a gyógyításra is, hogy adott esetben ezen keresztül is megtapasztalhassuk szeretetét.

Baranka György

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Egy dunaújvárosi olvasónk érdekes kezdeményezéséről számolt be:

„kis hófehér kártyácskákat készítettem és odaadtam barátaimnak, volt munkatársaimnak, gyülekezetünk tagjainak. Érdekes volt megfigyelni a reakciókat. Szinte mindenki megforgatta a kis lapocskát, de volt olyan is, ki fény felé fordítva szemlélte. Kérdezték: Mit jelent ez? Hiszen ezen nincs semmi! Mondhattam volna: ez nem semmi, ez valami, sőt nagyon más valami!! Egymással szembenálló harcoló felek, ha békét kívánnak kötni, a követeket fehér zászlóval látják el. A fehér lap a béke jele. Én kiosztottam és sokan vették is a lapot. Ezt a „kártyajátékot” próbálom továbbjátszani...”

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Nagyvázsonyból érkezett a következő bizonyágtétel:

„Jézus a jó pásztor, aki életét adja a juhokért. Az Ő juhái hallják a hangját, ismeri őket és ők követik Őt. Egy akolba gyűjti őket. Ez az akol a Jézus Krisztus vezetése alatt álló és a világ minden részén élő, minden népből és felekezetből megtért, újjászületett testvéreknek, mint Isten gyermekeinek közössége, mely emberi szervezés nélkül is létezik...”

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Mihalovics Zoltán (Szigetszentmiklós) többoldalas, értékes levélből idézünk:

„Mindmáig semmit sem kértem az Atyától az én nevemben. Kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetök teljes legyen. – hangzik Jézus biztatása. Jézus földi pályafutása előtt is imádkoztak az emberek, tehát nyilván kérésekkel is ostromolták az Eget. A Megváltó szerint ezek nem az ő nevében történtek. Ám amennyiben helyre áll a rend, e szerint fogalmazza ki-kérelését a mennyei Atya felé, bizonyosan teljesített lesz az, ami által teljes öröm tölti el az imádkozót...”

Tudjuk-e, értjük-e, mit jelent Jézus nevében kérni? Ima-összejöveteleken a megszólalók legtöbbször nagyon hasonlóan fejezik be hangos Istenhez fordulásukat: Jézusért kérek... Erre gondolt Jézus? Azt gondolom, jóval többről van szó. Mit kell tudnunk arról a hatósági fellépésről, amikor a nyomozó, a rendőr ezekkel a szavakkal tartóztatja le a gyanúsítottat: a törvény nevében!? Annyit, hogy az illető nem saját szakállára cselekszik, Ő a törvény felhatalmazottja, képviselője...

Hogyan nyilatkozhat meg valaki Jézus nevében? Úgy és akkor, amikor az Emberfiát képviseli, mintha Isten egyszülött fia maga szólna. Ennek igazi megtérés, az Ő szívével való gondolkodás az előfeltétele... A Biblia szerint Jézus nevében, erő, hatalom van. Ez

nem azt jelenti, hogy mint varázsigét lehet emlegetni... aki bensőséges viszonyban van vele, aki úgy tesz, érez, gondolkodik, miként Ő, ha szabad etriviális kifejezéssel élni: csereszabatosak, Jézus és a nevében kérő, imádkozó... Jézus földi léte után tanítványainak, követőinek kell őt „helyettesíteni”, az Ő nevében cselekedni az emberek felé és hálaadással kérni az Atyától, hogy akarata megvalósuljon itt a földön is. Erre a hívő újra és újra odaszánhatja magát...”

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

VÁROSMISSZIÓ

A város Istené!

Kezek és szívek munkája

(A cikken belül valahová keretbe, színnel kiemelve kéne betördelni az igét:)

„Jézus bejárta a városokat és a falvakat mind, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget. Amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül. Ekkor így szólt tanítványaihoz: Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.”

*„Can you give me some money?” - lépett oda hozzám a Nyugati pályaudvar aluljáró-labirintusában egy tél végi, hétköznap délután egy transzvesztita kinézetű, fiatal férfi. Erős száj-és szemsminkje, festett haja, sovány testalkata és magabiztos fellépése volt. Egy jellegzetes figura ő abból a sok százból, ezerből, akiket a nagyvárosi nyomor, a bűnözés, a kábítószer-kereskedelem, stb. „termel ki” magából. Bárhol és bármikor lehet találkozni „vele”, velük, mert ott vannak, szem előtt. Köztünk élnek. Akkor is, ha elnézünk felettük, és elfordítjuk a fejünket az ilyen (kérdés, tudjuk-e pontosan, hogy *milyen?*) sorsok láttán, amelyek sietős városi útjainkon pár percre megérintenek, de többnyire csak azt érezzük: feltartanak rohanásunkban.*

Hogy miért angolul szólított meg, nem tudom, talán csak az eredetibb hatás kedvéért, de az is lehet, hogy tényleg egy más nációhoz tartozott. Manapság az ember a budapesti utcán (pláne az aluljárókban vagy a metróállomásokon!) már semmin sem csodálkozik. Telefonfülkébe ágyat vető hajléktalanok, maszatos arcú, rongyokba bugyolált kisgyermeket ölkben tartó, lépcsőn ülő anyák, idős, lesütött szemű, szegyenkező, szerencsétlen kisnyugdíjasok, akiknek ennivalóra sem futja, nejlonzacskóból nagyokat szippantó, zavaros szemű fiatalok élnek (vegetálnak) a nagyváros utcáin, terein, kapualjaiban, templomlépcsőin. Elgyötörtek és elesettek, mint...

A látvány mindennapossága eltompít(hat)ja az együttérzést, az apróért zsebbe nyúló kézmozdulatot, s marad, ami van, ami önmagától nem lesz sem jobb, sem más. *De hiszen ez van, a város mindannyiunké.*

Ám a nagyváros nem csupán szegénységről, magányról, kitaszítottaságról, szennyről, bűnözésről prédikál. Vannak, egyre többen, akik dacolni akarnak a testi-lelki nyomorúsággal, s azt hirdetik, a város mást is prédikál: *azt, hogy Istené! Hogy él a Pásztor, és hallja a hívást, mert szánja az Ő juhait.*

Ennek a mottónak - „A város Istené” - jegyében készül nemzetközi városmissziós konferenciára (immár másodízben) a *Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet*. Az első konferencián, 1998-ban több kontinensről gyűltek össze eszmecserére azok a lelkész-és laikus munkatársak, akik azt vallják: *a nagyváros Isten hihetetlenül széles missziói mezője, ahová az Úr munkásokat vár.* Akkor, 98-ban volt a konferenciának egy feledhetetlen eleme: a tereplátogatás. Jártunk átmeneti hajléktalanszállón, „fapados” ebédosztóban, és láttuk az Üdvhadsereg kápolnáját. Bepillantottunk abba az igen embert próbáló munkába, amit egyházak, civil szervezetek végeznek mindazokért, akiknek már nincs semmi reményük.

A városmisszió a legteljesebb mértékben csapatmunka. Ezért, hogy jobban megismerjük ezt a missziói mezőt, és a már munkálkodókat, ez év októberében ismét találkozunk. Az „*Örömhír a nagyvárosnak*” című konferencia célja idén is az lesz, mint az első alkalommal: a tennivalók átgondolása és pontos körvonalazása, teológiai alapvetés, továbbá, hogy személyes ismeretségek köttessenek a nagyvárosi missziói munkában tevékenykedő személyek, szervezetek, felekezetek között. Információ-és

tapasztalatcserére éppúgy szükség van, mint bátorítani és biztatni egymást, megosztani a sikereket és kiértékelni a kudarokat. De legfőképpen: *imádságban Isten elé vinni az ügyet*, és kérni Őt, az aratás Urát, hogy áldja meg az emberi erőfeszítéseket.

Mert Isten - erről bizonyosságot tesz a Biblia - szereti a várost, és szereti a benne élőket. Kezek és szívek munkájára vár. Lehet, éppen minket szeretne az aratásába küldeni. Készek vagyunk erre?

További információ az alábbi címen kapható a konferenciáról: PMTI (Budapest, IX. Kálvin tér 7. II. em., Postacím: 1461. Pf. 150. Tel.: 216-20-54)

K. D

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

„A BANKOK CSÚCSAITÓL A GETTÓK FENEKÉIG”

Teológiai alapvetés a nagyvárosi misszió témájához

- Dr. Raymond Bakke chicagói professzorgondolatai -

Minden bizonnyal volt már a kezükben olyan szórólap missziói társaságoktól, egyházi szervezetektől, amelynek tetején egy bekeretezett igevers olvasható *„missziók vagy pásztori munkánk teológiája”* megjegyzéssel. Persze nem csak ebből áll teológiájuk. Nem is lehet ez elégséges válasz azokra a kihívásokra, amelyekkel az egyháznak szembe kell néznie Földünk hatalmas méretű urbanizációja kapcsán. Egy sor olyan teológiai kérdést kell megvizsgálni, melyekkel szembe találjuk magunkat, leginkább azonban a világot behálózó hatalmas nagyvárosok urbanizált világában, melyekben megnyilvánul a nemzeti sokszínűség.

Teremtés és megváltás

A Biblia üzenete olyan bőséges és hatalmas, mint maguk az egyre növekvő nagyvárosok. Itt lehető fel elsősorban Isten terve a nagyvárosokkal kapcsolatban.

A Biblia első képe Istenről úgy számol be, mint aki *„besározta a kezét”*. A gondoskodó Isten tehát gyengéd kapcsolatban van az anyagi világgal. Ez nem görög gondolat! A Biblia utolsó képében pedig a szennyezett, holocaust utáni világot tisztítja meg az Úr, majd az örök várost vesszük birtokba, ahol örök közösségekben élhetünk. Isten elsősorban úgy áll előttünk, mint a test - Krisztusé és a miénk - feltámadásának Istene. *A kereszténység az egyetlen vallás, amely integrálja az anyagot és a lelket!* A keresztények lehetnek azok, akik úgy tervezhetik munkájukat, hogy az egyének és lelki üdvössége együtt járjon az iskolák reformjával, a csatornarendszerek megépítésével. Vegyük észre, hogyan vezet a helyes teológiai alap áldott pásztori munkához! Meg kell találnunk a helyes arányt és egyensúlyt a teremtés és a megváltás között, ha a ránk bízottakkal el szeretnénk érni a nagyváros világát.

Isten országa és az egyház

Semelyik egyház, egyházközi szervezet vagy felekezet nem lehet egy sziget, pusztá öncél csupán. Az egyháznak a nagyvárosban kell élnie, meg kell valósítania mindazt, amit Jézus első és utolsó prédikációja (Lukács 4, Máté 28. fejezete), a missziói parancs és a nagy parancsolat keretei között hirdetett, képviselve a Megigazítás Istenét csakúgy, mint az Igazság Istenét.

E sorok írója úgy véli, hogy a bibliai textusok mind egy irányba mutatnak, mely szerint Isten terve a városokra és a családokra vonatkozik. Mindkét formát Isten teremtette, hogy őt dicsőítse és az emberi életet szolgálja. És ha ezt nem teszi, akkor Sodoma, Jeruzsálem, Babilon, Chicago vagy Hong Kong egyféle elbírálás alá fog esni. Van-e teológiánk a nagyváros számára?

Múlt, jelen, jövő

A legtöbb nagyvárosi környéken több generáció lakik együtt. Természetüknél fogva generációk sorát jelentik az intézmények és a családok is. Ezt szem előtt tartva megérthetjük, miért kezdődik Máté evangéliuma *„temetőlátogatással”*. Az ilyen szemlélet lehetővé teszi, hogy fel tudjuk dolgozni a nagyvárosi élet gyors változásait.

A tanítványok toborzása során arra kell gondolni, hogy az egyes embereket ilyen, *„több generációs összefüggésben”* kell megszólítani, nem pedig abból kiszakítva, a jelen tökéletes gyülekezetét építve. A nagyvárosi lelkészek és misszionáriusok a

jelen sikerek érdekében gyakran feláldozzák a jövőt és a múltat. A nagyvárosi embernek a régi épületek élő emlékezetül szolgálnak. Amikor az önkormányzatok felszámolják a nyomornegyedeket, és új, magas házakat építenek, egy idő múlva azt látják, hogy az emberek mégiscsak visszamennek a régibe a rokonok, az emlékek és az emberibb léptékű élettér miatt.

Ne feledjük el, hogy szükség van - csakúgy, mint Izraelnek - Páskára és Purimra, emlékező ünnepekre és böjtökre, melyek a gyülekezet identitását és értelmét jelentik.

Végezetül: a modern ipari nagyváros izzad és duzzad az erőtől. Felhőkarcoló, hatalmas gyárak, autópályák, repülőterek és a közlekedés mind az *erőt* demonstrálják. A nagyvárosi teológiának viszont meg kell szólítania mindenkit, *a bankok csúcsaitól a gettók fenekéig*. Az egész Szentírás és a teológia története csak *missziológiai szemüvegen* át olvasható, amit ki kell egészíteni ismeretszerzéssel, adatgyűjtéssel a városról és személyes hálózatok építésével.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

VEKKER

„Elmesélném neked, hogy mennyit ér a szó ... Csak telepedj mellém, Istenem!”

Tényleg, mennyit is ér?

„Becs' szóra, ott leszek!” – azóta sem jött.

„Tuti, hogy elviszem neked!” – még mindignem kaptam meg.

„Holt biztos, hogy megcsinálom!” – már el is felejtette.

„Rám számíthatsz!” – színét sem láttam azóta.

„Majd hívlak!” – már a telefonszámomat is elveszítette.

A kérdés az, hogy melyik vagyok én: az ígérető – „nem vagyok olyan szegény, hogy még ígérenni se tudjak”, – vagy a csalódott, bajba jutott? Könnyű ígéretet, feleltelen kijelentéseket.

Néhány hete az egyik nyolcéves, hittanos gyerekekkel kötöttünk egy hirtelen jött alkut: megbeszéltük, hogy a következő alkalomra készítünk egymásnak egy rajzot. Egyezségünk jeleként ő váratlanul szó nélkül kezét nyújtott, és a „kezet rá” mozdulattal végérvényesítettük a megállapodást. A hét folyamán többször eszembe villant a kérdés: Vajon elhozza-e a rajzát? Komolyan veszi-e a „kezet rá”-egyezségünket?

Bevallom, majdnem én felejtettem el. Az adott nap kora reggelén pánikszerűen múlt el az álmoságom és pattantam ki az ágyból, hogy még indulás előtt kész legyen a mű. Mikor beléptem a terembe, szememmel rögtön a kisfiút kerestem. Aznap azonban nem jött el.

Miattam vajon hányszor álltak már emberek csalódottan? Sajnos, nagyon sokszor.

„Elmesélném neked, hogy mennyit ér a szó”. Nekem, nekünk lenne mit mesélned, Istenem! Dédapáinknak nem kellett: nekik az adott szó mindennél többet ért. Miért? Mert a szívükben élt a jézusi tanítás: „A ti beszédeitekben az igen legyen igen, a nem pedig nem!” (Mt 5,37a). Olyan jó lenne, ha minél többször mellénk telepedne az Isten, és elmesélné nekünk a szavak titkát! Ám ez is, mint annyi minden, csak rajtunk múlik: Van-e időnk csak úgy elücsörögni? Tudunk-e helyet szorítani a mellénk telepedő Istennek, embertársainknak, akik csak mesélni szeretnének, vagy éppen csak együtt hallgatni velünk? Hisz a csend legalább olyan értékes, mint a szó:

„Mert nem a csend van két szó között,
hanem a szó van két csend között.
Szólni nem az tud, aki szólni tud:
Szólni az tud, aki hallgatni tud.”

Boda Zsuzsa

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Húsvétra várva
Andrea Mahler emlékére

„Vagy szabadok tudunk lenni egész évben, vagy... de hát nem tudunk. Görcsösek, hazugok, pénzéhesek vagyunk, marjuk egymást, és ugye, karácsonykor oda kéne magunkat varázsolni a karácsonyfa alá, és csodálkozunk, hogy ez nem sikerül. Mert ez nem megy varázsütésre.” – nyilatkozta tavaly év végén egy ismert tévés személyiség.

Megállni, elcsendesedni, köszönetet mondani, ünnepelni – igen, mindez nem megy varázsütésre, egyik pillanatról a másikra. És nemcsak karácsony előtt, de húsvét előtt sem. Nekünk magunknak kell felkészülni a megállásra, az elcsendesedésre, a köszönetre és az ünneplésre. Vagy mi tesszük meg ezt, vagy – mint ahogy az velem történt -, valamilyen külső körülmény az, ami előbb vagy utóbb, de gondolkodásra késztet.

2000. november 16-án, csütörtökön, nem sokkal a 30. születésnapja után egy autóbalesetben elhunyt *Andrea Mahler*. Személyesen nem ismertem őt, csak a gyászjelentéseket olvastam az újságban:

- „Szeretetet adott nekünk, szeretet volt minden cselekedete, szeretet követi a sírba.”

- „Mindenütt ott vannak életed nyomai, gondolatok, képek, pillanatok és érzések. Andrea, szeretetünk és barátságunk a halállal sem ér véget, ezt ígértük egyszer egymásnak. Mindig velünk maradsz. Szeretettel: Josselyne és Frank, Mark és Marie.”

- „Kedves Andi, az őr, amit magad mögött hagytál, soha senki nem fogja tudni betölteni. Egy tragikus autóbaleset kioltotta az életedet. Mindnyájunknak végtelenül hiányzol majd. A barátaid.” (55 aláírás)

Nem ismertem őt, de biztos voltam benne, hogy nagyon sok szeretetet adott a körülötte élőknek, és tudtam, hogy soha nem fogjak őt elfelejteni.

Élt egyszer egy férfi, aki 33 éves korában halt meg. Sok szeretetet adott a körülötte élőknek, megáldotta a gyermekeket, gyógyította a betegeket, szóba elegyedett a lenézettekkel és kizsároltakkal, és hirdette Isten országa eljövételét. Elárulták, megkínózták, megfeszítették. Meghalt, de harmadnapon feltámadt. Rá akarok gondolni, Vele akarok találkozni, amikor húsvétra készülök.

Gazdag Zsuzsanna

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

HORIZONT-FESZEGETÉS

Egyházunk ifjúsági életének egyik új, sokat ígérő színfoltja az a kezdeményezés, amelyet egy kis szójátékkal akár így is jellemezhetnénk: „itt nem csak a meghívottak meghívottak.” Hogy mit is jelent ez? Erről kérdeztük *Lénárt Viktort*, az Evangélikus Egyetemi és Főiskolai Gyülekezet lelkészét, aki 2000 májusa óta házigazdája, riportere, moderátora a *Horizont-feszegetés* elnevezésű „világnézeti klubnak.”

Ki a létrehívója ennek a fiatalok körében máris népszerű programsorozatnak?

Farsang Áron, aki a *Madách Színházban* hangtechnikus, és *Sándor Jenő* teológus mint ötletgazda találták ki ezt a műfajt, majd megkerestek engem, hogy lenne-e kedvem részt venni benne, azaz, vezetném-e az interjúkat. Áron, személyes színházi kapcsolatai révén segítőként, szervezőként is részt vesz az előkészületi munkákban, felkéri például a színészeket.

Említenél néhány nevet az eddigi vendégek közül?

Járt már nálunk többek között Mácsai Pál, Lovas András, Geszti Péter, Jancsó Miklós, Grünvalszky Ferenc, a Ladánybene 27 együttes, és legutóbb Müller Péter „Sziámi.”

Klassz névsor... Egyébként milyen szempont alapján választjátok ki őket, vagyis, ki „érdekes” a számotokra, és miért?

Mindig olyan neves személyiséget kérünk fel, akiről tudjuk, hogy az ifjúsággal van valamilyen élő kapcsolata. Tehát egy pozitív példakép kell hogy legyen, egy „előkép”. (Ami nem bálványt jelent természetesen!) Nem baj, ha az illető nem evangélikus, még az sem számít, ha nem keresztény. Ebben az értelemben is teljesen ökumenikus és nyitott ez a klub.

Apropó, klub. Hogyan definiálnád a Horizont-feszegetést? Mi ez? Egy gyülekezeti alkalom? Vagy egy szeretetvendégség-szerű ifióra?

Tulajdonképpen ez egy „peremprogram”, amely azt szeretné sugározni, hogy az egyház élőközeg. Nem egy megcsontosodott valami, íze, színe van. Az, hogy fiatalok eljönnek az ilyen alkalmakra, már önmagában is egy jelzés az egyház felé. De

üzenete van a fiatalok felé is: *az egyház az élet üzenetének hordozója*. A keretek kialakításán még folyamatosan dolgozunk, kísérletezünk. Leginkább egy interjúszerű beszélgetésnek nevezhető, mint ahogy azt Kepes András, Vámos Miklós műsorában szoktuk látni. Maga az alkalom pedig, tágabb értelemben, *az egyházi és a világi közélet találkozásának színtere*. Személyes üzenetet hordoz: a kommunikáció áramlását egyház és világ között. Műfaját tekintve ez egy világnézeti klub. De van erre egy kifejezőbb képem: a gyülekezet élete egy örvényhez hasonlítható. Olyan mély, eleven, áramló. A környezete, a vonzáskörzete pedig a mi peremprogramjaink helye. És akkor működnek jól a programjaink, ha „beterelik” az embereket a középpont felé. Ilyen alkalmunk a Horizont-feszegetés mellett még a *Gospel*, a *Láthatatlan Színház* is. A szervezők, bár egyházból és világból vegyesen vannak, elfogadják egymás gondolkodását, meggyőződését. Ez is szervesen hozzátartozik a dologhoz, egymás elfogadása. E nélkül nem menne.

Hogyan fogadják a felkérést ezek az elfoglalt művészek, zenészek? Egy egyházi szervezésű alkalomra tényleg mindenki igent mond? És érdekelne, hogy milyen a visszhangja?

Hadd mondjam el: nem fizetünk semmit a megjelenő művészeknek azért, hogy vállalják, teljesen önkéntes alapon, saját elhatározásukból jönnek el. Szívesen veszik az ilyesfajta felkérést. Sok jó, pozitív visszajelzést kapunk a fiatalok részéről, nagy az érdeklődés. Átlagosan 70-100 ember szokott jelen lenni egy beszélgetésen. De volt már, hogy 200-an voltunk!

Ki volt a „legjobb fej”, vagy ki az, akiben csalódtál, mert mást vártál, mint amilyenek valójában megismerhetted?

Nagyon jó volt Lovas András, de legutóbb Müller Péter Sziámi is. Csalódni nem csalódtam senkiben, de az biztos, hogy sok vívódó, önmagával is disszonáns viszonyban lévő emberrel lehet a művészvilágban találkozni, akinek a kifejező eszköze az adott művészeti ág. Kereső emberek, mondják ők magukról, bár ez azért nagyon tág fogalom. S ha már itt tartunk: két dolog áll egymással szemben: az *elveszettség*, és a *„meghívottak vagyunk”* életérzése. *Meghívottak az életre, az Isten országába*. Ezt ezek az „alternatív figurák” is megérik! Szójáték, de igaz: nálunk a meghívottak is meghívottak! Vannak köztük persze elzárkózók, akik privát ügyként kezelik a lelki életüket, de mások könnyen megnyilatkoznak.

Ki lesz a következő vendég?

Ha minden jól megy, akkor Cseh Tamás.

Milyen módszerrel készülsz fel egy-egy beszélgetésre? Mint egy vérbeli riporter?

Át szoktam nézi az illető művész munkáit, és az arról megjelent sajtókritikákat, de nem erre kérdezek rá, hanem inkább a *személyére*. Az a szerepem, hogy megszólaltassam a személyiséget, a lelkivilágáról próbáljak meg képet kapni, segítek elmélyíteni a beszélgetést, amennyire lehetséges. Dialógust kell létrehozni. Itt két világ találkozik, amely között meg kell keresni az átjárót, a hidat, mert bizonyosan van. Nem csak a hivatalos riportalanyt látom benne. Ehhez az is hozzásegít, hogy, mint már említettük, egy klub-szerű jelleget adunk a találkozásnak: a teremben gyertyafény, megterített asztal mellett beszélgetünk. A végén pedig, 15-20 perc erejéig, a közönség is kérdezhet, illetve reflektálhat az elhangzottakra.

-d-

További információ az alábbi e-mail-címen kapható: viktor.lenart@lutheran.hu Itt lehet jelentkezni, bár az egész klub nyitott, nincs „tagsági”, belépődíj, stb., hanem nyitva az ajtó mindenki előtt, aki érdeklődik.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

NAPRAFORGÓ

„Szentföldi utazás” - Nagyvelegen

Különleges utazásban lehet része mindazoknak, akik az idei Missziói Gyermekkonferenciára eljönnek: Az idén már hatodik alkalommal megrendezendő konferencián szeretnénk „elutazni” néhány olyan helyre, melyek Jézus földi életének fontos helyszínei voltak. De hogy ne legyenek nyelvi és utazási akadályok, csak a nagyvelegi kastélyig kell jegyet venni.

Erre a társasútra mindenkit nagyon várunk, aki

- július 1 és 5. között el tud jönni
- 8 és 14 év között van
- szívesen utazik

Útlevelekre nincs szükség, csak 4800 Ft-ra és egy helyfoglalásra, aminek május 31-ig kell megérkeznie az „Utazási Irodába”, vagyis a Missziói Központba, melynek címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40. Tel/fax: 061- 400 3057.

Hívjatok minél több útitársat!

Régi, hűséges, de már „kiöregedett” (14 év feletti) fiataljainkat az országos ifjúsági-missziói konferenciára hívjuk és várjuk, Piliscsabára, július 15-21-ig! Jelentkezés a fenti címen.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

MM-INFO IMÁDKOZZUNK!

hogya a bibliafordítók mindenütt akadálytalanul végezhesék munkájukat
hogya az indiai Biharba sugárzott rádióprogramok halló fülekre találjanak
hogya Budapesten is megtaláljuk a városi misszió hatékony eszközeit
hogya a Misszió Vasárnapja segítse gyülekezeteink missziói ébredését
hogya a nyárra tervezett missziói konferenciák kovásszá legyenek az egyházban

---

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

CONTENTS

Editorial: Lord's Supper: the first, the last one
Mission-history: Paul's dream - by professor Tibor Fabiny
Our mission-vision in the 21st century – by János Szeverényi
MM-report from Kalinyingrad (Könisgerg): Luther kontra Lenin – by István Thuránszky
Response a life Sunday-service-broadcast – by János Sámuel Győri
Hungarian Radiomission's contribution in Bihar/India
Task given by Jesus – mission among lepers
Work of hands and hearts – urbanmission in Budapest
Theological basis of the urbanmission – by professor Raymond Bakke

---

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

„Gyökerezzetek meg a Krisztusban!”

Kerületi Missziói Nap
Május 26-án, szombaton 10-től:
Aszód-Kecskemét-Pápa
Május 27 – a Misszió Vasárnapja (missziói offertórium!)

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

„A HIT HALLÁSBÓL VAN...”

Rádiomissziós konferencia műsorkészítőknek és hallgatóknak
Piliscsba, július 8-án vasárnap estétől 11-én szerdán délig
Részvételi díj: 3600 Ft
Jelentkezés: május 31-ig az [Evangélikus Missziói Központ](#) címén

---

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

KÜLMISSZIÓI KONFERENCIA

Piliscsaba, július 12-15
Részvételi díj: 3600 Ft
Jelentkezés: május 31-ig az EKME Iroda címén:
1085 Budapest, Üllői út 24.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Missziói Magazin, az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata

* 6. évfolyam 2. szám *

A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40.

levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22

Telefon & fax: +36-1-4003057

e-mail: evmis@mail.mtav.hu

* ISSN 1419-1563 *

felelős szerkesztő és kiadó: [Gáncs Péter](#)

szerkesztő: Kőháti Dorottya,

* az MM Internet változata olvasható a Magyarországi Evangélikus Egyház honlapján: <http://www.lutheran.hu> az Elektronikus Könyvtárban [dr. Léránt István](#) szerkesztésben , illetve az Újdonságok alcím alatt *

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)
